

וְאֵנִי נוֹטְרָה אֶת הַפְּרָמִים, מְשַׁלַּח
וּפּוֹשֵׁט עֲנָפִים לְכָל הָאוֹתִיּוֹת,
וּמִתּוֹכֵי הַתְּתֻקָּנוּ. וְהָאוֹת שְׁלִי לֹא
הוֹשְׁטִי בָּהּ עֲנָפִים, וּמִשּׁוֹם כֶּף
אֵל תְּרַאֲנִי, לֹא תוֹכְלוּ לְהִסְתַּפֵּל
בִּי וּלְהַכְנִס לְתוֹכִי.

וְכֹרֶךְ זֶה, מִשּׁוֹם שֶׁהֵ"א נִכְלָלָה
בְּיַחְדָּיהָ לְעֵלוֹת לְמַעְלָה, וְלֹא
הִצְטַרְכָּה לְהַכְנִס וּלְהַפְלִל לְתוֹכָהּ.
רַק שֶׁהִיא בְּיַחְדּוֹד שְׁלֵה, נִקְדָּה
פְּנִימִית בְּתוֹךְ אוֹכְלוּסִיָּה. וְכָל
אוֹכְלוּסִיָּה בְּתִשּׁוּקָה לְהִתְקַרֵּב
אֵלֶיהָ. וְכִיּוֹן שֶׁהִיא אוֹמֶרֶת אֶת זֶה,
הִיא עוֹלָה וּמִסְתַּתֶּרֶת מֵהֶם
לְהִשְׁתַּעֲשַׁע לְמַעְלָה. כִּיּוֹן
שְׁעוֹלָה, וְעוֹזְבִים אוֹתָהּ
אוֹכְלוּסִיָּה.

שְׁהָרִי זֶה קָשָׁה לָּהּ, מִשּׁוֹם שֶׁלֹּא
עָזְבוּ אוֹתָהּ אוֹכְלוּסִיָּה וְאֶפְלוּ רִגְעַ
אֶחָד. וּכְשֶׁהִיא עִם הָאוֹת הַזֶּה,
נִכְלָלָת בְּתוֹכָהּ בְּיַחְדּוֹד וְאוֹמֶרֶת אֶת
זֶה. אֲזַי אוֹכְלוּסִיָּה עוֹזְבִים אוֹתָהּ
בְּעַל כְּרַחֲם, וְהִיא מִתְחַמֶּקֶת מֵהֶם
וְעוֹלָה לְמַעְלָה. וְכִיּוֹן שְׁעוֹלָה
לְמַעְלָה, אוֹמֶרֶת לְאַהֲבָהּ, (שִׁיר א')

הַגִּידָה לִי שְׁאַהֲבָה נִפְשִׁי וְגו'.
שְׂמַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן. אָמַר, אִם נוֹחַ
לוֹ לְמַר, מִי שֶׁהִתְחִיל הַדְּבָר -
שְׂיִסִּים. שְׁהוֹאִיל וְשִׂמְחָה שְׁלִי
בְּדַבְרֵי מַר, בְּמָה שֶׁהִתְחִיל -
שְׂיִסִּים. אָמַר לוֹ, רַבִּי, דְּבָרֶיךָ
שְׂנַחֲקִים וְנִגְלָפִים לְמַעְלָה, הֲוֵה
אוֹמֵר בְּרֵאשׁוֹנָה. דְּבָרֵי שְׂנַחֲקִים
וְנִגְלָפִים לְמַטָּה, אָמַר לְאַחַר מִכֵּן,
וְאַתָּה פִּתַח פִּיךָ וַיֵּאִירוּ דְּבָרֶיךָ.

פִּתַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן וְאָמַר, הַגִּידָה
לִי שְׁאַהֲבָה נִפְשִׁי וְגו'. הָרִי הַעֲרֹנוּ,
בְּכָל מְקוֹם שֶׁכְּתוּב הַגִּד, הַגִּיד,
וַיִּגֵד - כָּלֵם הֵם דְּבָרֵי אַגְדָּה, וַיֵּשׁ
לְהִסְתַּפֵּל בָּהֶם. וְכֵאֵן כְּתוּב הַגִּידָה
לִי, זֶהוּ סוּד שֶׁל הַחֲכָמָה.

וְאִם תֹּאמַר, הָרִי רַבִּים הֵם בְּתוֹרָה
שְׂאִין בָּהֶם סוּד שֶׁל חֲכָמָה,
כְּפִתּוּב (שְׂמוּאֵל-א' י' הַגִּד הַגִּיד לָנוּ

וְאֵנִי נוֹטְרָה אֶת הַפְּרָמִים, מְשַׁלַּח וּפּוֹשֵׁט עֲנָפִין
לְכָל אֲתוּוֹן, וּמַגְוֹאֵי אֲתִתְקַנּוּ. וְאוֹת שְׁלִי
לֹא אוֹשִׁיטָנָא בִּיהַ עֲנָפִין, וּבַגִּין כֶּף אֵל תְּרַאֲנִי,
לֹא תוֹכְלוּן לְאַסְתַּפְּלָא בִּי, וּלְאַעְלָא בְּגוֹאֵי.

וְכֹרֶךְ דָּא, בַּגִּין דְּאִיהִי ה"א אֲתִתְלִילָא בְּיַחְדוּדָהָ
לְסִלְקָא לְעִילָא, וְלֹא אֲצִטְרִיכָא לְאַעְלָא
וּלְאַכְלָלָא בְּגוּהָ.

בַּר אִיהִי בְּיַחְדוּדָא דִּילָהּ, נִקְוֶדָה פְּנִימָאָה גו'
אוֹכְלוּסִיָּה. וְכָל אוֹכְלוּסִיָּה בְּתִיאֻבְתָּא
לְאַתְקַרְבָּא לְגַבָּהּ. וְכִיּוֹן דְּאִיהִי אֹמֶרֶת דָּא, אִיהִי
סִלְקָא וְאַתְטַמְרָא מְנִייהוּ, לְאַשְׁתַּעֲשַׁע
לְעִילָא. כִּיּוֹן דְּסִלְקָא, וְשִׁבְקוּ לָהּ אוֹכְלוּסִיָּה.

דָּהָא דָּא קָשִׁיא לָהּ, בַּגִּין דִּלָּא שְׁבָקוּ לָהּ
אוֹכְלוּסִיָּה, וְאַפִּילוּ רִגְעָא חָדָא. וְכֹד
אִיהִי בְּאֵת דָּא, אֲתִתְלִילָת בְּגוּהָ בְּיַחְדוּדָא,
וְאַמֶּרֶת דָּא, כְּדִין אוֹכְלוּסִיָּה שְׁבָקִין לָהּ בְּעַל
כְּרַחֲמֵיהוּ, וְאִיהִי אֲשִׁתְּמִיטָת מְנִייהוּ, וְסִלְקָא
לְעִילָא. כִּיּוֹן דְּסִלְקָא לְעִילָא, אֹמֶרֶת לְגַבֵּי
רַחֲמֵיהָ, הַגִּידָה לִי שְׁאַהֲבָה נִפְשִׁי וְגו'.

חֲדֵי רַבִּי שְׂמֵעוֹן, וְאָמַר אֵי נִיחָא לִיהַ לְמַר,
מֵאֵן דְּשָׂרֵי מְלָה, לִיִּסִיִּים. דְּהוֹאִיל וְחִדּוּהַ
דִּילִי בְּמִלִּין דְּמַר, בְּמֵאֵי דְּשָׂרֵי לִיִּסִיִּים. אָמַר
לִיהַ, ר', מְלִיךָ דְּמִתְחַקְקִין וּמִתְגַּלְפִּין לְעִילָא,
הָוִי אִימָא בְּקַדְמִיתָא. מִילִי דְּמִתְחַקְקִין
וּמִתְגַּלְפִּין לְתַתָּא, אִימָא לְבַתַּר, וְאַתְּ פִּתַח פּוּמְךָ
וַיִּנְהַרוּן מִילְךָ.

פִּתַח רַבִּי שְׂמֵעוֹן וְאָמַר, הַגִּידָה לִי שְׁאַהֲבָה
נִפְשִׁי וְגו'. הָא אֲתַעֲרֹנָא, בְּכָל אֲתַר
דְּכְתִיב הַגִּד, הַגִּיד, וַיִּגֵד, כּוּלְהוּ מְלִי דְּאַגְדָּה
אִינוּן, וְאִית לְאַסְתַּפְּלָא בְּהוּ. וְהִכָּא כְּתִיב
הַגִּידָה לִי, רְזָא דְּחֲכָמָתָא אִיהוּ.

וְאִי תִימָא הָא סְגִיאִין אִינוּן בְּאוֹרֵייתָא, דְּלִית
בְּהוּ רְזָא דְּחֲכָמָתָא, כְּגוּוֹנָא דְּכְתִיב, (ש"א י

טז) הגד הגיד לנו פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו. אפילו הני ברזא דחכמתא הו, דאלמלא הו ברזא דחכמתא, מנא ידע שמואל אי אשתפחן אי לא. דבר המלוכה, חכמתא עילאה היא לעילא ותתא, ורזין דקודשא בריה הוא. (דף 19 ע"ב)

פי נמצאו האתונות ואת דבר המלוכה לא הגיד לו - אפלו אלה היו בסוד החכמה. שאלמלא היו בסוד החכמה, מאיפה ידע שמואל אם נמצאו ואם לא? דבר המלוכה - חכמה עליונה היא למעלה ולמטה, הסודות של הקדוש ברוך הוא.

הגידה לי שאהבה נפשי. כתיב, (בראשית א ט) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו', כד סליק ברעותא דקודשא בריה הוא למברא ארעא, נטיל מתלגא דתחות פורסיה יקריה, וארמיה לגו מיא, ואקפיה תפן, והות ארעא גלידא גו מיא, ואתטמרת תפן, והות גו חשוכא בקרירו.

הגידה לי שאהבה נפשי. כתיב (בראשית א) ויאמר אלהים יקוו המים מתחת השמים וכו'. כשעלה בראשון הקדוש ברוך הוא לברא ארץ, לקח מהשלג שפחת כסא הכבוד, וזרק אותו לתוף המים, והקפיא אותו שם, והיתה הארץ קפואה בתוף המים וטמונה שם, והיתה תוף חשכה בקרירות.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, דהא אינון מקורין אושיטו ואנגידו מיין מעילא, לאתר דיסודא דמלפא עילאה. כדין ארעא דהות טמירא גו תתא, אתקשטת ואתתקנת לאתחזאה. דאי לא אתתקן האי אתר, ארעא לא אתחזיאת. דהאי אתר לא אתתקן בנגידו דמיין עילאין, בר למיתן לנוקבא.

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד, שהרי אותם המקורות הושיטו והשפיעו מים למעלה, למקום של יסוד המלך העליון, אזי הארץ שהיתה טמירה בתוף מטה, התקשטה והתתקנה להראות. שאם לא התתקן המקום הזה, הארץ לא היתה נראית. שהמקום הזה לא התתקן בשפע של המים העליונים, רק לתת לנקבה.

וכד איהו אתתקן לגבה, כדין ותראה היבשה, ותראה בקישוטהא. מכאן דלא תתחזי אתתא בקישוטהא ובתיקונהא, בר כד איהי בבעלה, אזי תראה ותתתקן כדקא יאות.

וכשהוא התתקן אליה, אזי ותראה היבשה, ותראה בקשוטיה. מכאן שלא תתראה אשה בקשוטיה ובתיקונה, רק כשהיא עם בעלה, אזי תראה ותתתקן כראוי.

כדין ויקרא אלהים ליבשה ארץ (בראשית א ו), יבשה הוה בקדמיתהא, דלית לה חיזו ודיוקנא למעבד פירין ואיבין, כיון דאתתקנת בבעלה, מיד נקראת ארץ, אתר מתתקנת למעבד פירין ואיבין.

או (שם) ויקרא אלהים ליבשה ארץ. יבשה היתה בראשונה, שאין לה מראה ודמות לעשות פרות ותולדות, כיון שהתתקנה עם בעלה, מיד נקראת ארץ, מקום המתקן לעשות פרות ותולדות.

בשעתא דאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, כדין כל חדוה וכל

בשעה שאמר יקוו המים מתחת השמים אל מקום אחד ודאי, אזי כל חדוה וכל שמחה וכל

חידו וְכָל תִּיקוּנָא אֲתַתְקֵן. פִּיּוֹן דְּכָל תִּיקוּנָא אֲתַתְקֵן, כְּדִין סְלָקָא לְגַבֵּי דְכוּרָא, וְאִיהִי אֲמַרְתַּ הַגִּידָה לִי שְׂאֵהְבָה נַפְשִׁי אִיכָה תְרַפִּיץ בְּצַהָרִים. אִיכָה תְרִין זְמַנִּין, רְמַז עַל שְׁנֵי חֲרַבְנִין, חֲרַבְּן בֵּית רֵאשׁוֹן וְחֲרַבְּן בֵּית שְׁנִי.

תקון התתקן. פייון שכל תקון התתקן, אזי עולה לזכר, והיא אומרת הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה איכה תרפיץ בצהררים. איכה תרין זמנים, רמז על שני חרבנות, חרבן בית ראשון וחרבן בית שני.

וּבְגִין כֹּה, אִיכָה תְרַעָה, בְּחֲרַבְּן קְדָמָא. אִיכָה תְרַפִּיץ, בְּחֲרַבְּן תַּנְיִינָא. דְּהָא חֲדוּה דִּילָן טַב וְיָאוֹת, וּבְגוּ חֲדוּה דָא אֵית לִי לְבַכְיָא עַל תְּרֵי מְקַדְשֵׁי, חַד מְקַדְשָׁא עַלְאָה, וְחַד מְקַדְשָׁא תַתְאָה.

ומשום כך איכה תרעה - בחרבן הראשון. איכה תרפיץ - בחרבן השני. שהנה שמחתנו טובה ויפה, ובתוך השמחה הזו יש לי לבכות על שני המקדשים - אחד המקדש העליון, ואחד המקדש התחתון.

שְׁלָמָה אֶהְיָה כְּעֻטָּיָה, אִי לָאוּ הֲנִי תְרֵי זְמַנִּי דְאָנָא זְמַינָא לְמַקְרֵי אִיכָה. שְׁלָמָה אֶהְיָה, בְּשָׁלָם אֶהְיָה בְּלֹא גְלוּתָא כָּלָל. בְּשָׁלָם עַל בְּנֵי לְתַתָּא. כְּעֻטָּיָה, כְּמָה דְאֵת אֲמַר, (ש"א כח יד) וְהוּא עֻטָּה מְעִיל. אֶהְיָה אֲתַעֲטָפָא בְּעֵיטוּפָא דְקוּדְשָׁא עֵילְאָה, דְאִיהוּ שְׂמָא קְדִישָׁא י"ה. שְׁלָמָה אֶהְיָה, בְּשָׁלָם אֶהְיָה בְּכָל שְׁלִימוֹ דְלְעֵילָא. כְּעֻטָּיָה: כְּעוּטָה י"ה, לְמַהוּי בְּכָל שְׁלִימוֹ עֵילְאָה. עַל עֲדְרֵי חֲבֵרֵיךָ, אֵלֶיךָ דְרַגְיִן קְדִישִׁין דְכוּלְהוּ, כְּגוּוֹנָא דְלְעֵילָא.

שלמה אהיה כעטיה (שיר א) - אם לא הפעמים הללו שאני עתידה לקרא איכה. שלמה אהיה - בשלום אהיה בלי גלות כלל. בשלום עם בני למטה. כעטיה - כמו שנאמר (שמואל א-כח) והוא עטה מעיל. אהיה מעטפת בעטוף של הקדש העליון, שהוא השם הקדוש י"ה. שלמה אהיה - בשלום אהיה בכל השלמות העליונה. כעטיה - כעוטה י"ה, להיות בכל השלמות העליונה. על עדרי חבריך - אלו הדרגות הקדושות של כלם, כמו שלמעלה.

כְּדִין אִיהוּ אֲתִיב לְגַבְהָ, וְשָׂרֵי מִן מְלָה דָא, דְאִיהוּ בִתְרָאָה מִן הָאִי שְׂבַחָא, וְאֲמַר, אִם לֹא תִדְעֵי לָךְ הִיפָה בְנָשִׁים, אִם אֵת לֹא יִדְעַת תְרִין אִיכָה לְמַאי נִינְהוּ. צְאִי לָךְ, פּוּקִי וְחַמֵּי בְּעַקְבֵי הַצֹּאֵן, עַל מָה יְהֵא חוּרְבָן בֵּית רֵאשׁוֹן וּבֵית שְׁנִי. תַנְדַּע עַל מָה. עַל מְשַׁכְּנוֹת הָרוּעִים, דְּהָא זְמַינִין לְבַטְלָא אֹרִייתָא, בְּבֵית רֵאשׁוֹן וּבְבֵית שְׁנִי.

אזי הוא משיב אליה, ומתחיל מהדבר הזה, שהוא האחרון מן השבח הזה, ואומר, אם לא תדעי לך היפה בנשים. אם את לא יודעת פעמים איכה איכה למה הם? - צאי לך, צאי וראי בעקבי הצאן, על מה יהיה חרבן בית ראשון ובית שני. תדע על מה - על משכנות הרעים, שהרי עתידים לבטל תורה בבית ראשון ובבית שני.

הַגִּידָה לִי שְׂאֵהְבָה נַפְשִׁי, אֵת רַחֲמֵי דְנַפְשָׁאִי, הַגִּידָה לִי בְרָזָא דְחַכְמָתָא, אִיכָה תְרַעָה, אִי כְדִין תְרַעֵי אֲנָתָ לְקַבְלֵי, לְמַהוּי אָנָא גַבְרָ בְּחֲדוּה, וּלְמַהוּי עַמְךָ. דְּהָא בְּזַמְנָא דְאֶהְיָה

הגידה לי שאהבה נפשי - את רחמי נפשי, הגידה לי בסוד החכמה איכה תרעה, אם אז את תרעי כנגדי, להיות אני אליך